येनर्षय इव ब्रूथ प्रभावव्यापकं वचः ॥ ६४३ ॥
भीमभ्रूभङ्गभीतेषु तेषु तूष्णीं स्तितेष्वथ ।
इढ्लाख्यस्तमाह स्म ब्रह्मतेजोनिधिर्द्विजः ॥ ६४४ ॥
राजन् युगानुरूपेण भावाभावानुवर्तिनः ।
शासितुस्तेऽनुसारेण न कस्मादृषयो वयं ॥ ६४५ ॥
आह स्म विश्वामित्रो वा वशिष्ठो वा तपोनिधिः ।
त्वमगस्त्योऽथ वा किं स्थ इति दर्पेण तं नृपः ॥ ६४६ ॥
ज्वलन्निव ततः स्फूर्जत्तेजोदुष्प्रेक्ष्यविग्रहः ।
स फणीवोत्फणस्ताम्यन् कोपान्नृपतिमब्रवीत् ॥ ६४७ ॥
भवान् यत्र हरिश्चन्द्रस्त्रिशङ्कुर्नहुषोऽपि वा ।
विश्वामित्रमुखेभ्योऽहं तत्रैको भवितुं क्षमः ॥ ६४८ ॥
विहस्योवाच तं राजा विश्वामित्रादिकोपतः ।
हरिश्चन्द्रादयो नष्टास्त्वयि क्रुद्धे तु किं भवेत् ॥ ६४९ ॥
पाणिना ताडयन्नुर्वीं ततः क्रुद्धोऽभ्यधाद्द्विजः ।
मयि क्रुद्धे क्षणादेव ब्रह्मदण्डः पतेन्नकिं ॥ ६५० ॥
तत् श्रुत्वा विहसन्राजा कोपाद्ब्राह्मणमब्रवीत् ।
पततु ब्राह्मदण्डोऽसौ किमद्यापि विलम्बते ॥ ६५१ ॥
नन्वयं पतितो ज्ञात्मेत्यथ विप्रेण भाषिते ।
राज्ञः कनकदण्डोऽङ्गे वितानस्खलितोऽपतत् ॥ ६५२ ॥